

[Socialministeren.]

jeg ikke faaet bestemt Besked paa? Nej, det har det ærede Medlem ikke faaet bestemt Besked paa, for det vedrører jo Loven om offentlig Forsorg, men han ved jo, da han kender mine Synspunkter, hvordan jeg har tænkt mig at ordne det. Det staar tilstrækkelig tydeligt i det store Forslag, der var udarbejdet som 2den Del af „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“. Men hvorledes det vil være at ordne i Detailler, kan jeg selvfølgelig ikke svare paa. Paa den anden Side forstaar jeg, at det ærede Medlem, naar han rejser dette Spørgsmaal, nærer Frygt for, at den Omstændighed, at jeg har stillet i Udsigt, at Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger i al Almindelighed skulde bortfalde, vilde bevirke, at en Forsørgelse af disse Personer uden Fattighjælps Virkninger kunde friste dem til ikke at gaa ind i Sygekasserne, til at betragte Sygekasserne som værende uden Interesse for dem — er det ikke saaledes, man kan gengive det ærede Medlems Tankegang? Ja, jeg maa sige, det er rigtigt, at jeg — det har jeg ogsaa skitseret i Udgiftsplanen — paatænker i al Almindelighed at ophæve Virkningerne af Fattighjælp, men det er dog tvivlsomt, om jeg vil gaa saa vidt som næsten alle moderne Lande — og den ærede Ordfører interesserer sig jo i højeste Grad for Udlandets Forhold med Hensyn til Sociallovgivning —, det er tvivlsomt, om jeg vil gaa saa vidt, som de fleste Lande, med hvilke Danmark kan sammenstilles, er gaaet i de senere Aar. Nu er Tiden jo ikke til at komme nærmere ind paa det, men ellers skal jeg gerne ved Lejlighed gøre Rede for, hvor langt man i Virkeligheden i Udlandet er gaaet bort fra den egentlige Fattighjælpslovgivning med Fattighjælps Virkninger. Men det er klart, at naar man ophæver Fattighjælpen i al Almindelighed og gaar over til skønmæssig Understøttelse bedømt af Kommunalbestyrelsen, maa man ogsaa indføre visse Kauteler, sætte Størrelsen af denne Hjælp i Forhold til den Hjælp, det offentlige i øvrigt yder dem, der overfor en lignende Situation selv har bidraget til deres Forsørgelse fremtidig gennem Forsikringspræmie, det er givet, og saadanne Bestemmelser vil ogsaa ogsaa blive udarbejdet, ligesom adskillige findes i „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ 2den Del. Det vil jeg ogsaa gerne diskutere ved anden Lejlighed, hvis det ærede Medlem ønsker det, i Udvalget. For øvrigt vil det jo alt sammen komme til Efteraaret.

Det ærede Medlems Bemærkning om Arbejdernes høje Afgifter og Kontingenter og øvrige Udgifter, der skulde begrunde,

at saa kunde de ogsaa sagtens betale den 3 pCts Tvangspræmie, ja, den minder i høj Grad om Historien om Bonden og Tørvæne: naar Læsset kan bære den Tørv, saa kan det ogsaa bære den næste, og saadan kan man blive ved. Det, at man i Forvejen har saa store Skatter og Kontingenter, kan dog ikke være noget Argument for, at man ogsaa kan bære noget endnu. Det maa dog snarere være et Argument for, at man maa se at blive af med nogle af dem, fordi de allerede eksisterende trykker saa stærkt, som de gør.

Den ærede Ordfører mente, at jeg burde give en Redegørelse med Hensyn til Sygekassecirculæret nu, selv om jeg havde bebudet et nyt Forslag til Ændring af Sygekasselovens § 6 i den nærmeste Fremtid, hvad han naturligvis fraraadede mig, ligesom den ærede Ordfører for Venstre, hvad jeg saa godt forstaar, for den Diskussion, der vil blive ført i Anledning af denne Ændring til Sygekasselovens § 6 — et Forslag, der ogsaa kun vil blive fremsat, fordi de ærede Medlemmer ikke har vist nogen synderlig Interesse for at fremme denne Sag her, hurtigt —, vil vise, at Sygekassebevægelsen er undergaaet en meget uhyggelig Svækkelse gennem den Ændring, de ærede Oppositionspartier som Regeringspartier fremtvang i 1927, og det vilde dog være lidt urimeligt, naar vi om maaske ganske kort Tid kommer til at diskutere hele dette Problem, om jeg saa vilde anvende en halv eller hel Time i Dag paa at begrunde Udsendelsen af dette Sygekassecirculære.

Det vil jeg ikke gøre, jeg synes ikke, det har noget særligt Formaal. Vi vilde jo faa akkurat det samme om igen ved Behandlingen af dette Lovforslag, som ærede Medlemmer ikke vilde kunne undgaa at tage Stilling til, hvis det bliver mig muligt at fremsætte det.

Med Hensyn til Bemærkningerne om Finansplanen har jeg intet at tilføje og intet at trække fra i Øjeblikket. Det samme gælder den ærede Ordførers Udtalelser om Socialdemokratiets Stilling til den sociale Lovgivning. Jeg har udtalt mig der saa klart og saa ærligt, som det overhovedet er mig muligt.

Jeg kommer saa til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der — havde jeg nær sagt — desværre igen udtalte Ønskeligheden af en yderligere Graduering af Invaliditetsgraden, f. Eks. med en Skala til 50 pCt. Jeg takker naturligvis det ærede Medlem, fordi han ikke mener at ville stille Forslag derom, men hvis han alt for ofte fremhæver Ønskeligheden, er jeg jo bange for, at det Tids-